

Enèsima i endèmica diada

written by Ferran Planell | 1 de setembre de 2016

No cal entrar a aprofundir en la definició dels mots, per a copsar la seva part de significat que cavalca entre el que és indefinit, incert i malaltís.

Amb aquesta ja seran cinc diades de marcada reivindicació independentista. I amb el cinc al cap, m'ha vingut el record d'aquella lletra que cantava La Trinca com a resultat de l'eufòria desfermada després del celebrat 0-5 de la Lliga 1973/74 al Santiago Bernabeu:

*Sonaren cinc campanades
allà a la Porta del Sol,
cinc cops plorà la Cibeles,
Madrid estava de dol;
pels carrers la gent plorava:
"En Flandes se ha puesto el sol".*

Clar que després del 4-0 favorable al Real Madrid a la final de Copa d'aquella mateixa temporada, la van haver de reescriure una miqueta, deixant-la així:

*Sonaren cinc campanades
allà a la Porta del Sol,
quatre ens les han tornades,
però encara guanyem d'un gol.
Ja es veu que qui no es conforma
és ben bé perquè no vol.*

De tot el text, el que més em preocupa és el missatge de conformisme del final de la segona versió. Els catalans massa cops ens hem quedat estancats en el llot de la resignació.

Davant de l'evidència, i per no caure en l'absurd del sempre reiterat ball de xifres, em limitaré a asseverar que la quantitat de catalans que han participat en totes i cadascuna de les quatre diades anteriors ha estat més que ingent; ha

estat senzillament exuberant.

En elles hem somniat en una Catalunya com a un nou estat d'Europa, hem sumat els nostres desitjos en forma de cadena humana, hem dibuixat la "V" de la victòria i hem fet córrer un punter pel mig de la Meridiana, transformant-la en una via imaginària cap a la llibertat.

Per a aquesta cinquena, el màrqueting ens diu que ja estem "A punt". Tant de bo sigui així, però la realitat que vivim em fa dubtar-ho. Si cregués que realment estem "A punt" no hagués titllat aquesta diada com a "enèsima i endèmica", sinó que m'hagués referit a ella com a "definitiva". Perquè, disculpeu-me els qui militeu o simpatitzeu amb ells, però no acabo de veure als polítics que ara per ara ens representen, prou posats per a convertir-la en "definitiva".

Hem emplenat els carrers a vessar durant els darrers quatre anys i el meu desig, com el vostre, és que aquest cinquè ho tornem a fer. I que a poder ser, ho fem encara de forma més ingent, més exuberant. Necessitem, com a poble, seguir creient que serem capaços d'assolir la llibertat; però per arribar-hi, ens cal que com a votants siguem també capaços de transferir a les urnes aquest missatge que estem donant any rere any al carrer.

Fa pocs dies corria [un tweet de @solidaritatcat](#), en el que, a l'hora de triar els partits que ens han de dur a la independència, aconsellaven tenir en compte una famosa frase d'Albert Einstein: *"Si fas sempre les mateixes coses, obtindràs sempre els mateixos resultats"*

Que aquest 11 de setembre sigui un èxit està a les mans de tots nosaltres, però també ho estarà aconseguir que la sisena no sigui una enèsima i endèmica diada més.

Si seguim manifestant-nos permanentment, potser a ulls d'alguns semblarà que estiguem fent una revolució, però tan sols ho serà en la seva accepció com a *"Moviment de rotació"*

d'un cos al voltant d'un eix". Si volem fer-la de veritat, en la seva altra com a "Canvi fonamental en l'organització política, en el govern o en la constitució d'un estat" haurem de ser més valents davant les urnes.